

# AQUAREL·LES MÀRIUS

## De bon cor ...

La lírica la trobaríem en l'actitud del pintor més que no en el contundent resultat que aconsegueix. Ni cal dir que em refereixo a Màrius Carretero, lliscador sobre horitzons, buscador de l'aigua eterna, enamorat de l'esclat solemne i del contrast esclarissat. Les aquarel·les del Màrius ens retornen a la veritat, són d'una inidentificació total amb qualsevol raresa: aquells arbres, aquelles herbes, aquelles tolles són allí, empresonades dins el marc i alhora ingràvides, a punt de fugir si passava un miracle.

I el miracle passa cada cop que les mirem. Les aquarel·les del nostre artista són per a mirar, per omplir-nos els ulls. No hi ha quadre, s'ha dit, si l'espectador no el completa. Què hi posarem nosaltres, als quadres del Màrius, no ho sabem, diria que cada cop que els esguardem hi posem quelcom nou, diferent del que ja hi havíem posat.

Alhora, hi descobrim cada vegada una nova manera d'esguardar-los, un dring novell que s'amagava rere la tènue pinzellada o la taca esblanqueïda d'un cel tardoral; allò ens crida, però no cedim del tot a la temptació d'atardar-nos-hi, perquè la totalitat del quadre se'ns imposa, amb la seva contundència, amb la globalitat gelosa i llaminera, quasi sensual, del seu atractiu.

Una aquarel·la ha d'atraure tant com ha d'admirar. Hi ha espectadors que, tots ells ullpresos per la galania tècnica, admiren el gènere de l'aquarel·la, tant més que la nostra tradició en aqueix camp és solemne i de pes. L'admiren i quasi no res més. I és cert que alguns artistes aconsegueixen de fer-se admirar per la seguretat i ciència, fins al punt que en són víctimes i, altament dotats, perden o desfiguren la vibració lírica. Diria que el Màrius no cau mai en aquest excés de tècnica. Ni tampoc que l'amaga: La tècnica hi és, altament no podria aplicar ni la primera pinzellada; però la gràcia del seu fer és que alhora que l'ull penetrant i la mà segura, hi posa el cor de poeta, aquella emoció quasi d'infant crescut massa de pressa, la lírica amb què un altre creador tal vegada saludaria la natura amb versos. La lírica del Màrius és feta de vibracions i d'interrogants, de cordial comunió amb el que té al davant. I, encara més, de fidelitat absoluta a uns paisatges que li viuen dins, que retroba a cada sortida, que exalça amb il·lusió. Aquest sentiment líric el vesteix amb l'elegància de la forma, i és molt bell de constatar com la gravetat dels colors i la disposició de les formes ens envien, no sé per quins secrets camins, la mateixa vibració interna, aquell cor directe i senzill amb què el pintor s'hi ha confrontat.

Josep Vallverdú  
1991

EXPOSICIÓ — 1 al 15 Desembre 1991  
Caixa de Tarragona — "Sala Benseny"

LM- 3-XII-91

## El acuarelista Màrius o cómo escribir poesía con un pincel

Rosario Curiel / LLEIDA

Màrius Carretero ha inaugurado una exposición de acuarelas en la Sala Benseny que durará hasta el próximo día 15. Las veinte obras seleccionadas por el artista tienen como denominador común la sabia captación de la poesía que subyace a cada uno de los paisajes representados.

Josep Vallverdú llama la atención, en el folleto editado a propósito de la muestra, sobre la lírica que invade la actitud de Màrius Carretero al pintar. El resultado, sin embargo, no supone una endeblez técnica que socave la transcendencia del cuadro.

Para empezar, el artista se dedica a recorrer paisajes que le causen la suficiente impresión como para pasarlo a través del cedazo de sus pinceles. Normalmente son lugares de Catalunya, aunque la desolada visión de los Monegros no le ha pasado inadvertida. El porqué del efecto que producen en él determinados parajes obedece a escondidos resortes que Màrius apenas puede reconocer como fruto de sus vivencias infantiles. Lo principal, por lo tanto, es la inspiración.

Localizado el lugar, el pintor se instala en él con todo su material e intenta, allí mismo, captar la esencia de lo que está viendo. "Todo lo que desaparece al cerrar los ojos sobra en el cuadro", afirma.

El siguiente paso consiste en reflejar esa visión depurada de la naturaleza de manera que la técnica -que utiliza con mano segura- no sea demasiado evidente. A Màrius Carretero le interesa subyugar a todo aquel que observe sus cuadros, haciéndole llegar esa visión poética que nace de la actitud lírica que adopta ante la pintura.